

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.020/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe ügyintéző: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Szőke-Tóth Gabriella kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (21. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.701.047/2023/20. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2008. február 15. napjától közalkalmazotti jogviszonyban állt az alperesnél, majd 2019. február 1. napjától rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyba került át. A 2020. május 1. napjától 2023. április 30. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes Igazgatóságának állományában üzemeltetési segédelőadó (eszközgazdálkodási) munkakörben dolgozott. A perbeli időszakban a fenti munkaköre mellett ellátta a fegyverzeti előadói feladatokat is, az eredeti raktárosi munkaköréhez képest – ahol a felszereléseket kezelte, adta-vette át, jegyzőkönyvezte – az anyagnyilvántartásban három példányban bizonylatot készített, bevételezési bizonylatolást végzett, fegyverzeti anyagmennyiségről kimutatásokat készített heti rendszerességgel és éves fegyverzeti kimutatást is csinált.

[2] A felperes 2023. szeptember 1. napjától a rendvédelmi illetményalap 200 %-a szerinti megbízási díjban részesült, majd 2024. február 1. napjától a munkaköre üzemeltetési előadóra módosult.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes a módosított keresetében megbízási díj jogcímen 2.087.100 forint tőke és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetének indokaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire, a Belügyminisztérium Technikai Szabályzatáról szóló 29/2011. (X. 28.) BM utasítás (a továbbiakban: BM utasítás) 74. §-ára és a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 1. melléklet II. pontjára utalással kifejtette, hogy az eszközgazdálkodási és a fegyverzeti előadói munkakör egymástól eltér, a könyvelési feladatok a munkaidejének kb. 25 %-át tették ki, a munkáltató a munkakör tartalmát egyoldalúan nem bővítheti. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 150 %-ában jelölte meg figyelemmel az ellátott jelentős többletfeladatokra, a feladatok több munkakörbe tartozására és a pénzügyi többletvevényiségek magasabb felelősségi szintjére.

[4] Az alperes a védiratában a módosított kereset mint alaptalan elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában ésösszegezerőségeben is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 2.087.100 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire utalással kifejtette, hogy az ORFK utasítás 1. melléklete egymástól elhatárolva nevesíti az üzemeltetési segédelőadó, ügyviteli segédelőadó, üzemeltetési előadó és ügyviteli előadó munkaköröket. Az üzemeltetési segédelőadó és ügyviteli segédelőadó munkakörbe, valamint az üzemeltetési előadó és ügyviteli előadó munkakörbe tartozó feladatok az eltérő tartalmukból és minőségükből eredően eltérő munkakörbe tartozónak minősülnek. Az adott munkakörben szerepeltetett feladatok adott munkaköri kategórián belül határozhatók meg, a munkakör bővítése nem eredményezheti azt, hogy a munkavállaló külön munkakörhöz tartozó feladatokat lásson el díjazás nélkül. Az adott munkakörre vonatkozó ORFK utasítás hiánya és a munkaköri leírás sem igazolja, hogy az üzemeltetési segédelőadó munkakörébe tartozna a fegyverzeti előadó által végzendő feladatok köre. A felperes által a perbeli időszakban ellátott többletfeladatok eltérő szakértelmet igényeltek és nagyobb felelősséggel jártak, ezt igazolja a munkakör megnevezése, az előzményi időszak létező munkakörei, továbbá a perbeli időszak hatályos állománytáblái is iránymutatást adnak. A BM utasítás 2. § (3) bekezdése szerint a fegyverzeti-technikai szakterület szakbeosztottja hivatásos állományú, tehát az anyagi és a technikai feladatok elkülönülnek. Mindez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a felperes által ellátott feladatok más-más munkakört és ehhez rendelten eltérő feladatkört és felelősséget feltételeztek. Utalt a kérdéskörben kialakult bírói gyakorlatra, miszerint a munkavégzési kötelezettséget konkrét tartalommal a munkáltató utasítása tölti ki, ez azonban a munkakör kereteit nem lépheti túl, a munkakör feladatokkal korlátlanul nem bővíthető. A felperes valamint tanúl tanú előadása alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a felperes a perbeli időszakban a napi munkaidejének kb. ¼ részében látott el fegyverraktárosi munkaköri feladatain túl utalványozási, bizonylatolási és könyvelési feladatokat is, a könyvelési feladatokat teljeskörűen végezte, mely többletfeladatai a perbeli időszakban folyamatosan fennálltak. Az a tény, hogy 2023. szeptember 1. napjától az alperes a felperes részére a fenti többletfeladatok miatt 200 % mértékű megbízási díjat állapított meg, továbbá 2024. február 1. napjától üzemeltetési előadóra változott a munkaköre, szintén alátámasztják, hogy a két munkakör eltérő. Mindezzel az alperes utóbb elismerte az elvégzett többlettevékenységet, továbbá hogy a felperes által ellátott többletfeladatok üzemeltetési előadói munkakörbe és nem üzemeltetési segédelőadói munkakörbe tartoznak. Összességében a többletfeladatok folyamatos és napi rendszerességgel történő ellátására figyelemmel fennállónak tekintette a kereset Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerinti jogalapját. Az összegaszerűség körében az illetményalap 150 %-ában előterjesztett igényt nem tartotta eltúlzottnak figyelemmel arra, hogy folyamatos volt a többletfeladatok ellátása, az hosszú időn, éveken keresztül valósult meg a napi munkaidő 25 %-ában, továbbá fokozott felelősséggel járó feladatokat végzett a felperes.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására, a harmadlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a megbízási díj összegének 50 %-os mértékre történő leszállítására irányult. Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti a

közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdését, a Hszt. 288/B. § (1) bekezdését, és jogkérdésben eltér a Kúria Kf.39.053/2021/8. számú eseti döntésében foglaltaktól.

[7] A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségre, valamint az elsőfokú ítélet [24]-[26] bekezdéseire utalást követően kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet helytelenül állapította meg a tényállást, abból helytelen jogkövetkeztetést vont le, az irányadó jogszabályokat helytelenül alkalmazta. Semmilyen jogi norma nem szabályozza az adott munkakörre az ellátandó feladatok körét, a feladatok tételes meghatározására nem került sor, ezért a munkaköri leírás tartalma határozta meg adott esetben az ellátandó feladatokat, mely alapján a felperes által állított többletfeladatok a munkaköri feladatai közé tartoztak. Az elsőfokú ítélet jogellenesen állapította meg, hogy a többletfeladatok nem tartoztak a munkaköri feladatok közé, az ORFK utasítás 2. pont a) alpontja alapján a középfokú munkaköri osztályba tartozó munkaköröket az 1. melléklet tartalmazza. Az 1. melléklet II. pontja „A” munkaköri kategóriába tartozóan nevesíti az üzemeltetési segédelőadó míg „B” munkaköri kategóriába az üzemeltetési előadó munkaköröket. Az 5. pontban írtak szerint az egyes munkakörök besorolására az adott szervezeti egységnél az állománytáblában rendszeresített munkaköröknek megfelelően van lehetőség. Az ORFK utasítás valamennyi az adott szervnél ellátandó feladatok tekintetében határozza meg a betölthető munkaköröket általános jelleggel, azonban semmilyen további előírást nem tartalmaz az egyes munkakörök tartalmát illetően, kizárólag képesítési előírásokat tartalmaz. A képesítési előírások szerint mind az eszközgazdálkodási segédelőadó, mind az előadó munkakör középfokú végzettséggel tölthető be, tehát a felperes a végzettségére figyelemmel bármelyik munkakörbe tartozó feladatokat el tudta végezni. Az ORFK utasítás szerint besorolásra az állománytáblázat alapján rendszeresített munkakörökben van lehetőség. A BM utasítás 2. §-a szerint a fegyverzeti-technikai szakterület látja el a biztosítási tevékenységet, melyet általában a gazdasági szerv részeként végeznek; ez két feladatkört jelent: egyrészt anyagi, másrészt technikai folyamatban zajlik. Az anyagi folyamat a szükségleti illetve fejlesztési tervek kidolgozását, míg a technikai folyamat az egyes anyagnemekbe tartozó különféle eszközök használati és alkalmazási feltételének biztosítását takarja, mely utóbbi tevékenység különböző technikai, ellenőrzési és kiszolgálási rendszer keretében valósul meg. Az alperesnél nem került létesítésre külön fegyverzeti-technikai szervezeti elem, ennek feladatait a gazdasági szerv látja el, a fegyverzeti-technikai feladatokra alperesnél a Szervezeti és Működési Szabályzat (a továbbiakban: SZMSZ) valamint a Igazgatóság1 Ügyrendje és az egyéb belső normák alkalmazandók. A SZMSZ VIII. fejezet 10. pontja szerint az alperes Igazgatóság1 Műszaki Osztályának vezetője a vármegyei rendőr-főkapitány helyettes, akinek a feladata az SZMSZ 10. pont q) alpontja szerint a fegyverzeti szakterület működtetése, a fegyvermesteri feladatok ellátása. A megyei1 Rendőr-főkapitányság Igazgatóság1 ügyrendjéről szóló 1/2020. (X. 20.) Gazd. Ig. intézkedés (a továbbiakban: Ügyrend) V. fejezet 14. pontja a műszaki osztály feladataként határozza meg a fegyverek analitikus nyilvántartásának vezetését, a szakanyagkészletekkel való gazdálkodást, az anyagokkal történő ellátást, a fenti feladatokról a nyilvántartás vezetését és az adatok szolgáltatását. A BM utasítás 17. § (1), (3) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a 18. § alapján a fegyverzeti-technikai szakterületre beosztott végrehajtók a technikusok vagy segédelőadók, akik a munkaköri leírások alapján felelnek az egyes szakanyagokért. A 20. § értelmében a bevont egyéb szolgálati ügyintézők feladatát szintén a munkaköri leírásuk határozza meg, tehát azt a munkáltató a saját hatáskörben rögzíti. A BM utasítás kifejezett rendelkezései alapján a vezető mellett a végrehajtási feladatokat az állománytáblázat szerinti segédelőadók végzik a munkaköri leírásukban meghatározottak szerint, jogszabály nem írja elő előadói munkakör kötelező rendszeresítését az állománytáblában, sem az üzemeltetési előadói, sem a segédelőadói munkakör az

állománytáblában rendszeresítésre nem került. A BM utasítás 16. §-a szerint a vezetők és végrehajtók feladatát képezik az adatszolgáltatások, az elszámolásról gondoskodás és a szakanyagok technikai ellenőrzése, míg a 31. § (1) bekezdése értelmében a szakanyagokat az előírt számviteli okmányokon kell vételezni illetve kiadni. A BM utasítás 35. § (5) bekezdése szerint számviteli okmányt is ki kell állítani, a (8) bekezdés alapján új eszközök kiadásáról és a használt eszközök bevonásáról okmányt kell készíteni. A felperesnek a szó klasszikus értelmében könyvelési feladatokat nem kellett ellátnia, az általa ilyenként hivatkozott feladatok a BM utasításban biztosítási tevékenységet végrehajtókra előírt feladatok voltak, melyek a felperes munkaköri feladatai közé tartoztak.

[8] A megyei Rendőr-főkapitányság című szám alatti raktárak anyagkezelési szabályzata (a továbbiakban: Anyagkezelési Szabályzat) 1.1 pontja szerint a raktárral kapcsolatos munkakörökhöz tartozó felelőségek rendjét ezen szabályzaton kívül az SZMSZ, az Ügyrend és az egyes munkaköri leírások rögzítik. Az Anyagkezelési Szabályzat 1.2 és 1.4 pontja szerint a fenti raktár központi raktárnak minősül, mely számviteli bizonylatokat állít ki, a műszaki osztály feladata a nyilvántartás vezetése. A raktár köteles az anyagmozgást bizonylatok kiállításával dokumentálni, a tárolt anyagok kezelésére, bevételére és kiadására az arra megbízott személy jogosult. A szolgálati fegyverek utalványozási jogát nem csak a műszaki osztály vezetője, hanem az általa átruházott joggal rendelkező személy is végezheti. A 1.5 pont szerint kifejezetten a raktáros feladata a számla ellenőrzése, a bevételi bizonylat csatolása, a bizonylat kiállítása és az egyes anyagok nyilvántartásba felvezetése. Az 1.6 pont értelmében a felszerelési lap kitöltése nemcsak a szakelőadó, hanem a raktáros feladata is, a 1.7 pont alapján az anyagmozgást a raktári nyilvántartásban át kell vezetni. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással szemben a felperes által ellátott többletfeladatok a munkakörébe tartozó feladatok voltak, tehát a felperes nem látott el a perbeli időszakban a Hszt. 288/B. §-a szerinti tartós átirányítást.

[9] Hivatkozott a felperesi munkaköri leírás 4. B) pontjára, miszerint a felperesnek ismernie kellett a bizonylatok kiállításának módját, az utalványok formai és tartalmi előírásait, feladatát képezte a nyilvántartás vezetése, a szakterületéhez tartozó adatszolgáltatás és a kimutatások készítése is. Jogellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a többletfeladatok eltérő szakértelmet igénylő nagyobb felelősséggel járó feladatok voltak. A munkakör megnevezéséből nem lehet alappal következtetni arra, hogy az ellátandó feladatok nagyobb szakértelmet kívántak meg, az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a munkakör megnevezésén túl milyen, a perben rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével vont le erre vonatkozó következtetést, továbbá mi az a szakértelem, amely a könyvelési feladatok ellátásához szükséges. A felperes az elsőfokú eljárás során maga adta elő, hogy a könyvelési feladatok ellátására felvettek egy kollégát 2024. június hónapban segédelőadói munkakörbe, tehát ugyanabba a munkakörbe, amelybe a perbeli időszakban a felperes ki volt nevezve. Az állománytábla is alátámasztja, hogy az alperesnél nem került rendszeresítésre külön üzemeltetési előadói vagy ügyviteli segédelőadói munkakör. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.331/2022/4. és 2.Kf.700.075/2023/4. számú eseti döntéseire, mely szerint a mérlegelési szempontoknak az érdemi döntés indokolásából ki kell tűnnie. Az elsőfokú bíróság a többletfeladatok tartalmát, mennyiségét és minőségi jellemzőit hibásan értelmezte, az egyes szempontok súlyozását helytelenül alkalmazta, egyéb szempontokat pedig figyelmen kívül hagyott. Az elsőfokú ítélet [29] pontjával szemben a felperes megbízási díjban történt későbbi részesítése, valamint a 2024. február 1. napjától hatályos kinevezés módosítása szintén nem támasztják alá a követelése jogalapját és összecszerűségét. Az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg, hogy a megbízási díj utólagos megállapítása és a beosztás módosítás a munkáltató elismerését jelentette, ez a következtetés a rendelkezésre álló bizonyítékokból okszerűen nem volt levonható.

[10] A követelésösszegezésével kapcsolatban az elsőfokú ítélet [30] és [33] pontjainak idézését követően kifejtette, hogy a Kúria az Mfv.I.10.751/2016/4. számú ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság azon döntését, mely az illetményalap 50 %-ában határozta meg a megbízási díj összegét figyelemmel arra, hogy a felperes a munkaideje kevesebb mint felében látta el a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat. Mindezekre figyelemmel a perbeli esetben sem lehet több a megbízási díj összege a jogalap fennállása esetén az illetményalap 50 %-ánál figyelemmel arra is, hogy a felperes az általa állított többletfeladatokat a munkaideje 25 %-ában látta el. Nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság miből vonta le azt a következtetést, miszerint a felperes által ellátott többletfeladatok magasabb felelősséggel járnak. A felperes keresetfelemelése sem volt indokolt, mert már a keresetlevelében is a munkaideje 25 %-ban jelölte meg a többletfeladat-ellátást, olyan körülményt nem adott elő, amely az eredetileg 100 %-ban meghatározott követelés felemelését indokolná.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perkoltséigény mellett. Érvéle szerint az elsőfokú bíróság a jogalap körében helyes és okszerű döntést hozott, az alperes a fellebbezésében a tényállást jogszabálysértéssel nem vitatta. A Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésére alapított érvelés a tényállás- és bizonyítékértékelést jogszabálysértéssel nem támadta, ezért az elsőfokú ítélet [25]-[26] bekezdésében rögzítettek helytállónak tekinthetők, miszerint a felperes munkakörébe az ellátott feladatok nem tartoztak bele. Az anyagi és technikai folyamatok elkülönítése a kereset alaposságát erősíti, mert a felperes a perbeli időszakban már egyedül látta el a többletfeladatokat. Tévesen hivatkozik az alperes a szakterületi jellegre, mert az adott szakterületen belül több munkakör is van, a többletfeladatokat mindig a munkakörhöz és nem a szakterülethez köthetnek kell vizsgálni. Az alperes állománytáblája hiányos, továbbá irreleváns, hogy az SZMSZ-ben és az Ügyrendben milyen feladatokat határoz meg. A felperes a perbeli időszakot megelőzően 17 éven keresztül nem végzett utalványozási, bizonylatolási és kimutatás készítési feladatokat, ezek ugyanis nem a raktárosi nyilvántartásokkal kapcsolatosak. Az egyes bizonylatokon 3-4 aláírás is szerepel, így a többletfeladatok felperes általi egyszemélyben történő ellátása nyilvánvalóan túlmutat a munkakörén. A raktárosi feladatok kizárólag az eszközök fizikai átvételére és átadására szólnak, abba a raktárosi nyilvántartás vezetése tartozik bele, de mindezek analitikai könyvelése már nem. Az utóbbi nyilvántartás az előbbihez képest jelentősen több adattal bír, a két nyilvántartás az alperes által is elismerten különbözik, az alperes azonban nem tett említést arról, hogy a 2024. júniusában felvett új kolléga feladata csak az analitikai nyilvántartás vezetése volt, továbbá nem bizonyító erejű, hogy az újonnan felvett személyt segédelőadói munkakörbe nevezték ki szintén. A rendszerl vezetése, kezelése nem raktárosi hanem analitikai feladat, az analitikai nyilvántartás önálló és pénzügyi jellegét igazolja az is, hogy az egyes eszközök konkrét értéke több mint 100 millió forintban meghatározott. A későbbi megbízási díj fizetés és kinevezés módosítás megerősíti a felperesi igény jogalapját, a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság iratellenes megállapítást nem tett, a megbízási díj mértéke vonatkozásában sem tartalmaz kirívóan okszerűtlen értékelést az ítélet. A Kp. 79. § (2) bekezdés b) pontja szerint a közigazgatási szerv köteles bizonyítani a releváns számítások helyességét, amennyiben konkrét levezetéssel ellátott alternatív számítást nem terjeszt elő, az összegezés eltúlzott mértékét nem bizonyítja, addig a felperesi számítás nem tekinthető aggályosnak. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét kellően megindokolva a törvényi keretek között a jelentős többletfeladat ellátásra és a magasabb pénzügyi felelősségre figyelemmel helytállónan határozta meg. A napi 25 %-os munkaidő ráfordítás mindent nem gyengíti, hiszen a napi 2 órában végzett többletfeladat egy hónapra

vetítve már 40 óra feletti értéket jelent. A felperes által hivatkozott kúriai ítélet az összecszerűség körében a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) 50. §-ára alapított, amikor az összecszerűség még az illetményalap 25-100 %-a között mozgott, önmagában a munkaidő ráfordítás napi értéke nem teheti azonossá az egyes ügyekben a díjazás mértékét.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helytállóan rögzítette, a releváns jogszabályhelyek és bírói gyakorlat felhívásával helyesen foglalt állást a kereseti igény jogalapja és összecszerűsége körében, eljárási- illetve anyagi jogi jogszabálysértést nem valósított meg. Indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltak figyelemmel mutat rá az alábbiakra.

[14] Az alperes a fellebbezésében az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó eljárási jogszabálysértési hivatkozáson keresztül támadta az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításait a megbízási díj jogalapja körében. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a kereseti követelés jogalapja körében tett megállapításait részletesen, az irányadó jogszabályokra és a bírói gyakorlatra is kiterjedően indokolta, mely alapján az anyagi jogi körben elfoglalt álláspontjának felülbírlata elvégezhető volt, nem sértette tehát a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét.

[15] A Hszt. 287/O. § (1) bekezdése szerint az igazgatási jogviszony kinevezéssel és annak elfogadásával létesül, és a Hszt. 287/P. § (1) bekezdés c) pontja értelmében a kinevezési okmányoknak kell tartalmaznia a rendvédelmi alkalmazott munkakörét és meghatározott feladatkörét. A Hszt. 287/P. § (4) bekezdése alapján a kinevezési okmányhoz kell csatolni – egyebek mellett – a rendvédelmi alkalmazott munkaköri leírását, amely azonban, mint a munkáltató egyoldalú nyilatkozata, nem tartalmazhat a konszenzus alapján létrejött kinevezéstől eltérő munkaköri feladatokat. Amint arra az elsőfokú bíróság utalt, a rendvédelmi alkalmazottak igazgatási jogviszonyára is irányadó a hivatásos szolgálati jogviszonyban állókra vonatkozóan kialakult azon bírói gyakorlat, mely szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kúria Kf.III.45.041/2021/4.). A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kúria Kfv.VII.37.193/2020/8). Jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását. A munkakör meghatározása – a jogi normák keretei között – a munkáltató jogkörébe tartozik, ez azonban nem lehet parttalan (Kúria Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[16] Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában a fenti kiforrott bírói gyakorlatra, valamint a BM utasítás és az ORFK utasítás releváns rendelkezéseire figyelemmel okszerűen fejtette ki, hogy a felperes munkakörébe tartozó segédelőadói, valamint az általa többletfeladatként hivatkozott előadói feladatok miért tekinthetők két külön munkakörbe tartozó feladatoknak. Ugyan a fenti jogszabályhelyek a perben releváns két munkakör konkrét leírását nem tartalmazzák, azonban az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a segédelőadói, illetve előadói munkakörök megkülönböztetését az ORFK utasításból, továbbá a BM utasítás 2. § (3) bekezdése szerinti azon szabályozást, hogy a felperes által többletfeladatként ellátott fegyverzeti-technikai szakterület szakbeosztottja egyébként csak hivatásos állományú személy lehetne, holott a felperes rendvédelmi igazgatási jogviszonyba tartozik. Az alperesnek a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti indokolása okszerűségét kellett volna megdöntenie, amelyet az ORFK utasítás, a BM utasítás, valamint az alperes egyes belső szabályozói által rögzített előírásokra figyelemmel kívánt megkísérelni. Helytállóan érvelt az alperes a fellebbezésében azzal, hogy az ORFK utasítás a betölthető munkaköröket csak általános jelleggel határozza meg, az egyes munkakörök tartalmára konkrét előírást nem tartalmaz. Ugyanakkor a felperes által ellátott két feladatkör külön-külön munkakörbe tartozását nem tehetette vitássá az az alperesi érvelés, miszerint mindkét feladathoz középfokú végzettség szükséges, mellyel a felperes rendelkezett, önmagában ugyanis a szükséges végzettségből még nem következhet a két munkakör azonossága. Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe, hogy az ORFK utasítás megkülönböztet segédelőadói és előadói munkaköröket, már ez a különbségtétel is abba az irányba mutat, hogy a felperes munkaköri feladatai és az általa ellátott többletfeladatok eltérő munkakörbe tartozóak. Az alperes a fellebbezésében ugyan részletezte, hogy a BM utasítás 2. §-a szerint a fegyverzeti-technikai szakterület milyen jellegű tevékenységet takar, azonban ezt nem hozta összefüggésbe a felperes által ellátott konkrét többletfeladatokkal, nem fejtette ki, hogy a BM utasítás 2. §-a alapján miért vonható le az a következtetés, hogy a többletfeladatok a munkaköri feladatokkal egy munkakörbe estek. Az ellátott feladatok egy munkakörbe tartozásának meghatározásánál irreleváns, hogy az alperesnél milyen munkakörök kerültek az állománytáblában rendszerezésre, ezért eredménytelenül hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy nem került létrehozásra külön fegyverzeti-technikai szervezeti elem. Az alperes a fellebbezésében ugyan részletes hivatkozásokat tett az egyes belső szervezeti normák – SZMSZ, Ügyrend, Anyagkezelési Szabályzat – rendelkezéseire, azonban nem fejtette ki, hogy a fenti normahelyeken foglalt részletszabályokból miként nem következik a felperes által ellátott többletfeladatok elkülönülése a munkaköri alapfeladataitól. Az a hivatkozás, hogy a vezető mellett a végrehajtási feladatokat az állománytáblázat szerinti segédelőadók végzik, még nem jelenti azt, hogy a felperes által ellátott, az elsőfokú ítélet indokolásában részletesen rögzített bizonylatolási, könyvelési és nyilvántartásvezetési feladatok nem jelentenek külön munkakört a raktárosi alapfeladatokhoz képest. A többletfeladatoknál nem annak volt jelentősége, hogy azokat összességében könyvelési feladatoknak nevezzük-e, ezért nem vezethetett eredményre az alperes azon hivatkozása, hogy a felperes klasszikus értelemben vett könyvelési feladatokat nem látott el. Ezzel szemben okszerűen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes munkaköri alapfeladataihoz képest – melyek az egyes anyagok raktárból való kiadását, illetve oda való bevételeit jelentő fizikai, technikai tevékenységek voltak – az ezzel kapcsolatos anyagnyilvántartási, bizonylatkészítési, bizonylatolási és kimutatás készítői feladatok már jóval több, szellemi munkát is igénylő többletfeladatoknak tekintendők, melyből következően ezen többletfeladatok semmiképp sem értékelhetők a munkaköri alapfeladatokkal egy munkakörbe tartozónak.

[17] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a munkaköri leírásban a munkaköri feladatok korlátlanul nem bővíthetők, ezért irreleváns volt az alperes azon fellebbezési hivatkozása, hogy a bizonylatkészítési és nyilvántartás vezetési feladat a munkaköri leírásban szerepel. Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában ([26] bekezdés) azt a megállapítást, hogy az ellátott többletfeladatok nagyobb szakértelmet igénylő fokozottabb felelősséggel járó feladatok voltak, azzal indokolta, hogy a munkakörök elnevezése eltérő, továbbá figyelembe vette a BM utasítás 2. § (3) bekezdését is a fegyverzeti-technikai szakterület ellátójának hivatásos besorolásáról, mindezek alapján vont le azt a következtetést, hogy az ellátott feladatkörök más-más felelősségi szintet képviselnek. Iratellenes tehát az az alperesi fellebbezési érvelés, hogy csupán a munkakörök eltérő megnevezéséből vont le a következtetését a felelősségszintre az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság további szempontként hozza fel, hogy a nyilvántartásvezetéssel és bizonylatolással járó bonyolultabb, szellemi tevékenységet fokozottabban igénylő feladatkör a jellegéből eredően nagyobb felelősséggel járóvá is teszi az ellátott többletfeladatokat nem vitatva, hogy az egyes anyagok kiadásával kapcsolatban a raktárosnak szintén van felelőssége.

[18] A munkaköri feladatok és a felperes által ellátott többletfeladatok eltérőségét a fent részletezettek szerint helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság, az egyes munkakörök elkülönülésének volt jelentősége, ezért irreleváns maradt az a fellebbezési hivatkozás miszerint a perbeli időszakhoz képest későbbi időben az alperes ugyanezekre a többletfeladatokra – a fent részletezettek alapján helytelenül – szintén segédelőadói munkakörbe vett fel más munkavállalót.

[19] Az alperes a fellebbezésében a mérlegelési szempontok értékelésénél hivatkozta a Fővárosi Ítéltábla két eseti döntését, azonban ezen ügyek tekintetében az ügyazonosság nem állapítható meg, mert azok a Hszt. 71. §-a szerinti megbízási díjra, baleseti vizsgáló, illetve helyszínelő munkakörben ellátott többletfeladatokra vonatkoztak, ezért a jelen perbeli esetre irányadónak nem tekinthetők. Mindazonáltal a fenti eseti döntésekben egységesen hivatkoztak arra, hogy az egyes mérlegelési szempontoknak az érdemi döntés indokolásából ki kell tűnniük. A perbeli esetben ez a szempont teljesült, az elsőfokú bíróság – a fellebbezési érveléssel ellentétben – a többletfeladatok tartalmát és jellemzőjét helyesen értelmezte, az egyes szempontokat helytállóan súlyozta, egyéb releváns szempontot pedig – amit az elsőfokú bíróság a mérlegelésnél nem vett figyelembe – a fellebbezésben az alperes nem adott elő. Alaptalanul sérelmezte az alperes a perbeli időszakhoz képest később történt tényállási elemek – a megbízási díj utólagos megállapítása és a kinevezés módosítás – figyelembevételét, ezen tényállási elemeket az elsőfokú bíróság nem önmagukban vette figyelembe. Azokat helytállóan is értékelte akként, hogy azok az ítélet egyéb indokát erősítve támasztják alá a kereseti követelés jogalapját.

[20] Az alperes a fellebbezésében hivatkozott a jogalap körében a Kúria Kf.39.053/2021/8. számú precedensképes döntésétől való jogsértő eltérésre, azonban ezzel kapcsolatban indokolást egyáltalán nem adott, nem fejtette ki, hogy a fenti eseti döntésben

foglaltak a jelen perbeli ügygel mennyiben ügyszonosak és miben áll az elsőfokú bíróság jogsértő eltérése. Mindezek miatt a Fővárosi Ítéltábla az ezen eseti döntéstől való eltérésre való fellebbezési hivatkozást nem vehette figyelembe.

[21] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást akkor, amikor megállapította a felperes megbízási díj iránti követelésének Hszt. 288/B. § (1) bekezdése szerinti jogalapját.

[22] Az alperes a fellebbezésében a megbízási díj összegszerűségére vonatkozó elsőfokú ítéleti döntést részletes indokolással támadta, releváns eljárási jogszabálysértést az elsőfokú bíróságnak az összegszerűség körében végzett mérlegelése kapcsán azonban nem jelölt meg, ennek hiányában a másodfokú bíróság a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a körben érdemben felülbírálni nem tudta. Az alperes a fellebbezésében az összegszerűség körében a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. számú eseti döntésében foglaltaktól való eltérésre hivatkozott, azonban a Kúria fenti eseti döntése a jelen perbelivel nem ügyszonos, más munkakörre – bűnügyi technikus – vonatkozik, továbbá még a régi Hszt. 50. §-a, valamint a Hszt. 71. §-a szerinti, nem pedig a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdése szerinti megbízási díj jogalapon nyugszik. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a Kúria precedensképes döntésében foglaltaktól való eltérésre hivatkozással sem vizsgálhatta felül érdemben az elsőfokú bíróság összegszerűség körében tett megállapításait.

[23] Az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben foglaltak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztes alperest a felperes másodfokú perkölségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdésére, 82. § (3) bekezdésére figyelemmel, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése, valamint 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapított meg. Ennek során a felperes által felszámított perkölség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének idő- és munkaigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel nem találta eltúlzottnak.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték (166.968 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 1.

dr. Szőke Mária s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Péter s.k.
előadó bíró

dr. Bendli Attila József s.k.
bíró